

at vi vide alle sammen, at Vinforfalskning daglig finder Sted; der er ikke en, som ikke veed, at han drikke forfalsket Vin. Men vi høre ikke noget om, at denne Forfalskning straffes. Loven eksisterer, men den generer ingen. Vilkaarligheden ved den, idet en maasse kan blive straffet, en anden ikke, føles ikke, thi Loven bliver ikke bragt i Anvendelse. Saa vi derimod denne Lov bragt igennem, vil hele Forholdet med Forfalskninger blive draget ind under en helt anden praktisk Udøvelse. Som Følge deraf maa man i høj Grad være varsom med at udvide Straffebestemmelserne, for vi og Borgernes lære, hvad der her forstaaes ved Forfalskning. Jeg tillader mig at sige, at paa den ærede Minister vil Ansvaret falde og ikke paa os, naar vi ikke ere komne langt videre. Havde han imødekommeth Folketingets Standpunkt for 12 Aar siden, havde vi nu haft alle de Erfaringer, som kunde ønskes, og saa vilde vi have kunnet vedtage nye Straffebestemmelser. Nu i dette Øjeblik at gøre det, vilde være høist urigtigt. Selv om den ærede Minister venter 12 Aar til, vil den offentlige Mening forhaabentlig aldrig blive af den Art, at den tilføjer Hensynet til Borgernes retlige Stilling for Hensynet til at sikre Borgernes Stilling overfor Forfalskninger. Lad os forene disse to Ting, først undersøge, hvad vi bør lovgive om, begynde paa det den Dag i Morgen, og først derefter forhøje Straffebestemmelserne, naar vi vide, hvad vi derved gøre.

Justitsministeren (Mellermann): Jeg ønsker blot, hvis det er tilladt, at gøre den Bemærkning, at det er en Umulighed i en Lov med Hensyn til alle mulige Varer at bestemme, hvad der er Forfalskning og hvad ikke. Det har heller ikke nogen Sinde under de tidligere Forhandlinger her været Meningen, at man i Loven skulde kunne give Underretning om, hvad der er Forfalskning og hvad ikke, og det vil heller aldrig naas ved Hjælp af et Laboratorium.

Bing: Derom tvivler jeg ikke, men jeg tvivler heller ikke om, at naar vi have faaet en Række af Undersøgelser, og naar Domstolene have dømt i nogle Tilfælde, og maasse efter den offentlige Mening for mildt, idet de ikke have Myndighed til at dømme haardere, vil der efterhaanden uddanne sig en Praksis, i Hensyn til hvilken vi kunne lovgive. Saa vide vi, hvad vi lovgive om; saa vil den ærede Justitsminister kunne møde med Eksempler her og sige: Her og her skulde der være straffet langt haardere, hvis vi ville have, at disse Lovbestemmelser skulde

have nogen Virkning. Saa vilde vi maasse forhøje Straffebestemmelserne; thi saa vide vi, hvad vi lovgive om, og Domstolene vilde ogsaa tage noget Hensyn til den Opfattelse, som her er gjort gældende med Hensyn til at forhøje Straffebestemmelserne. Nu derimod vilde vi komme til at lovgive i Blinde.

Ordføreren (Fogtman): Den ærede Minister har allerede sparet paa det Spørgsmaal, som blev stillet af det ærede Medlem fra Frederikshavn (Nyholm), og jeg er ganske enig med ham i, at der ikke kan være Tvivl om, at Betegnelsen Levnedsmidler ogsaa omfatter Vin, Øl og lignende Ting. Men netop i denne Henseende synes jeg ogsaa, der er Tilfældighed til at tage med en vis Forsigtighed paa disse Forhold, idet vi, som jo ogsaa fremhævet af det ærede Medlem fra Bælum (Bing), staa paa et meget vagt Grundlag med Hensyn til Bestemmelsen af, hvad der tør foregaa i Handelen og hvad ikke. Der har jo uddannet sig en vis Praksis paa det Omraade, og der er visse Domme fra det konsumerende Publikums Side, som en Gang ere til Stede, og som man skal være meget varsom med at gribe ind i. Man veed meget godt, at naar man f. Eks. gaar hen og køber en Flaske Kognak til 70 Øre, faar man ikke Kognak, men man faar en Artikel, som man i og for sig kender, som i Handels sproget og under de stedlige Forhold har udviklet sig til noget, man kalder Kognak. Det er ikke det Produkt, som man ellers i og for sig kalder saaledes, men det er den Vare, som vedkommende vil have, og som han forlanger under det Navn, og som den handlende veed, at han kender. Køber og Sælger forstaa hinanden i den Henseende. Det synes mig derfor unaturligt, om der fra Lovgivningsmagtens Side blev grebet ind her og sat faste Regler for den Slags Ting, som meget godt kunne udvikle sig af sig selv. Imidlertid skal jeg blot beklage den Stilling, som den ærede Minister har taget. Jeg har ganske vist nok været paa det rene med, at Justitsministeren ikke har faaet sine Ønsker tilfredsstillede ved den Indstilling, som Udvalget her gør, og at der er Ting, som han kunde ønske anderledes, men jeg havde dog ikke ventet mig, at han vilde stille sig saa absolut afvisende, som jeg har faaet Indtryk af i Dag. Den ærede Minister gør jo nemlig den Betragtning gældende, at ved at følge Udvalget gør man noget, som ingen Nytte er til. Om man gør noget, der er til Nytte i den Henseende ved dette Forslag, beror jo paa et Skøn, og Ministeren har nu det Skøn, at det nytter ikke noget. Jeg og mange